

عنوان مقاله:

نقش ساز و کارهای حقوقی در حل و فصل منازعات ژئوپلیتیکی مطالعه موردی: عهدنامه مرزی و حسن همجواری ۱۹۷۵ الجزایر

محل انتشار:

فصلنامه ژئوپلیتیک، دوره 5، شماره 15 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 40

نویسندگان:

Seyed Kazem Sajjadpour - دانشیار روابط بین الملل، دانشکده روابط بین الملل

Reza Amiri Mogahddam - دانشجوی دکتری روابط بین الملل، دانشگاه عالی دفاع ملی

خلاصه مقاله:

بنیاد پژوهش حاضر بر این پرسش نهاده شده که آیا عهدنامه ۱۹۷۵ به عنوان ساز و کاری حقوقی از جامعیت و یکپارچگی لازم برای پایان دادن به اختلافات و جلوگیری از اختلافات جدید بین دو کشور برخوردار می باشد. روش این پژوهش تاریخی-تحلیلی بوده و ابزار گردآوری اطلاعات، اسنادی و انجام مصاحبه با مسئولین است. در مسیر پاسخگویی به این سوال معلوم شد، که اختلافات مرزی ایران و عراق سابقه ای در حدود سه قرن دارد. پس از استقلال عراق، منازعات ژئوپلیتیکی دو کشور افزایش یافته و رهبران دو کشور تلاش های زیادی مبذول داشته اند که این منازعات را با ساز و کارهای حقوقی حل و فصل نمایند. قرارداد ۱۹۳۷ و عهدنامه ۱۹۷۵ الجزایر از جمله اساسی ترین این اقدامات است. عهدنامه ۱۹۷۵ با در نظر گرفتن نحوه تدوین، محتوای عهدنامه و جزئیات حقوقی، عهدنامه ای جامع است. برجسته ترین وجه این عهدنامه، جامعیت آن برای مدیریت درازمدت اختلافات ژئوپلیتیکی بین ایران و عراق است. در شرایط نوین سیاسی عراق، علی رغم دیدگاه های گوناگونی که در حاکمیت فعلی این کشور در مورد قرارداد ۱۹۷۵ وجود دارد، اجرائی کردن کامل عهدنامه، بویژه پروتکل های الحاقی آن تامین کننده منافع ملی جمهوری اسلامی ایران است.

کلمات کلیدی:

قرارداد ۱۹۷۵ الجزایر، اختلافات مرزی، ارونردود، عراق، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1827485>

